

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

39. An in eadem infirmitate possit Sacerdos aliquem denuo inungere? Et notatur, quod non est necessarium, vt infirmus recuperet sanitatem, & postea incidat in similem, vel alium morbum, & simile ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

item, ex eo, quod Sacramentum hoc frequenter vocetur, *Sacramentum extremum* *Extrema-Vnctio*, quod conferatur extremo morbo laborantibus.

4. Deinde Concilium Tridentinum *sess. 14. in Prooimio huius Sacramenti*, asserit, institutum esse à Christo Domino, ut finem nostræ vitæ, tanquam firmissimo quodam præsidio, muniret aduersus Diaboli insidias. Supponit ergo, non aliis, quam iis, qui in fine vitæ esse creduntur, ministrandum esse. Quod optimè confirmari potest ex eo, quod sic totius vitæ Christianæ (ut inquit Concilium) consummatio. Secundo, si quilibet infirmus huius Sacramenti capax esset, eique validè ministrari posset, nulla appareret sufficiens ratio, cur Ecclesia solis infirmis periculosis hoc Sacramentum concederet, & aliis denegaret, iniuste enim viderentur priuari tanto Sacramenti fructu; quo ex institutione Christi capaces existunt. Vnde ex his patet responsio ad argumenta contraria.

5. Sed hic obiter quæro, an in dubio (non loquor in casu opinionis), an morbus de se, vel in hoc indiudivo sit periculoso, possit *Extrema-Vnctio* ministrari? Et citò, censet *Chapeauilla de ministrat. Vnct. cap. 5. quest. 11.* ministrandum esse vnctionem sub conditione: at verius existimo cum *Layman tr. 8. cap. 4. circa finem*, ab hoc Sacramento suspendendum esse: tum, quia non est Sacramentum necessitatis: tum, & præcipue, quia Sacramentum ministrari non potest ei, quem saltem sub opinione probabilis non contulerit illius fructus esse capax: tum, quia est præceptum, ne aliis, quam vitæ periculosis ministratur, cuius præcepti transgressio exponitur, qui infirmo dubium vitæ periculum tantum habenti vnctionem concederet. Et ita etiam docet *Palaus vbi supra, num. 13.*

6. Non nego tamen, opinionem *Chapeauilla* esse probabilem, quam absolute tenet *Ysambert loco citato, num. 6.* vbi sic ait: [Imò, si Medici nullum adhuc habeant positum iudicium, quo prudenter, & probabiliter assentiant, infirmum esse in periculo, sed grauius hæsitent, licet suspendant iudicium, nihilominus infirmus non desinit esse capax huius Sacramenti: quia tunc ob eiusmodi prudentem hæsitacionem Medicorum, timetur de morte talis infirmus; & proinde cum ex *Florentino supra* allegato, hoc Sacramentum debeat dari infirmo, de cuius morte timeretur, debet etiam & huic conferri, maxime cum possit esse ei alicuius necessitatis; & Sacramenta, quæ sunt necessitatis, possunt etiam conferri in dubio, ne Christianus priuetur remedio.] Ita ille.

7. Et hæc dicta sufficiant circa primam difficultatem. Deueniamus itaque ad secundam, videlicet, an si infirmus in morbo non periculoso vnctus sacro oleo, postea incidat in infirmitatem periculosa, sit ei denuò Sacramentum *Extremæ-Vnctionis* ministrandum? Et affirmatiuè respondet *Quintanadueñas vbi supra, num. 6.* & merito quidem. Vnde in eius fauorem adducam auctoritatem *Patris Amici in Cur. Theolog. tom. 8. disp. 19. sect. 10. num. 186.* vbi sic ait: [Ex dictis infero, si quis hoc Sacramentum suscepit tempore, quo morbus non censetur periculoso, posset postea hoc Sacramentum repetere, quando idem morbus euadit periculoso; tum, quia, *supra* ex Conciliis ostendimus, hoc Sacramentum collatum infirmo graui, ac periculoso morbo non laboranti, est inualidum: tum, quia, citò, fuerit validum: quia tamen morbus mutatus de non periculoso, in periculoso, constituit infirmum sub noua necessitate, potest iterari.] Ita ille.

RESOL. XXXIX.

An in eadem infirmitate possit Sacerdos aliquò anno inungere?

Et notatur, quod non est necessarium, ut infirmus reciperet sanitatem, & postea incidat in finem, vel alium morbum, & simile periculum, sed satis est, si maneat infirmitate, v. g. hæctica, vel hydropsi euadat periculum mortis, & post aliquod tempus iterò incidat in periculum mortis, tunc enim toties quoties hoc acciderit, potest iterari hoc Sacramentum? Ex part. 1. tr. 3. Ref. 96.

§. 1. Hoc Sacramentum non respicit tantum infirmitatem, sed etiam infirmitatis statum, quo secundum humanam estimationem infirmus appropinquat morti; quocirca cum infirmitas non sit diuturna, & vnus tantum est periculum mortis, non debet hoc Sacramentum iterari. Quando vero morbus est diuturnus, ut est hæctica, & hydropsi, tunc si videatur periculum, vel articulus mortis, debet infirmus inungi, & si postea euadat hoc periculum, & durante illo morbo iterum recurret idem periculum, debet iterum inungi.

5. Notandum, hoc Sacramentum, ut *supra*, esse medicinam, non solum contra infirmitatem animæ, sed etiam corporis, si illa impediatur, quocirca recurrente periculo mortis, repetenda est medicina. Non est autem necessarium, quod infirmus recuperet limitatem, & postea incidat in similem, vel aliud morbum, & simile periculum; sed satis est, si maneat infirmitate, v. g. hæctica, vel hydropsi, euadat periculum mortis, & post aliquod tempus, quod relinquitur iudicio prudentis viri, iterum incidat in periculum mortis. Tunc enim toties quoties hoc acciderit, potest iterari hoc Sacramentum, ut infirmus habeat leuamen in articulo mortis. Quo circa *Concil. Trid. sess. 14. cap. 3. de Extrema-Vnctione*, sic pronuntiat. Quod si infirmi post susceptam hanc vnctionem conualuerint (hoc est, vel omnino recuperentur valetudinem, vel ad tempus melius se habuerint, & euaserint periculum mortis) iterum huius Sacramenti subsidio iuari poterunt, cum in aliud simile discrimen incidierint. Vide *Kellionium tom. 2. in 3. part. quest. 3. art. 2.* *Ludouicum de San Juan. quest. vnic. 1. 7. de sacram. extrem. Vnct. dub. 5. concl. 2.* *Viretorellum tr. de sacram. Extr. Vnct. fol. 70.*

RESOL. XL.

An preseruante periculo alicuius infirmitatis, in qua sumpta est *Extrema-Vnctio*, si adueniat periculum alterius infirmitatis possit ager denuò inungi?

Et quid, si antiquum periculum, quod iam aduersum redit, an iterum, ac tertio, vel quoties aduenit periculum, possit infirmus inungi, maxime in articulo mortis diuini, ut in hydropsi, & similibus?

Et an sit peccatum mortale absque necessitate non repetere formam *Extremæ-Vnctionis* in singulis memoratis vnctionibus?

Et quid sentiendum est in prædicto casu de multitudine, et valore Sacramenti? Ex part. 10. tit. 11. & *Milic. Ref. 11.*

Ref. 11.

§. 1. Casus est curiosus; & apud nullum Dedicem forsan inuenies, nisi apud non minus ingeniosum, quam doctum Patrem *Dicastrum de Sacram. tom. 1. tract. 7. disp. 1. dub. 1. num. 64.* vbi sic ait: Quamuis *Extrema-Vnctio*, non imprimis characterem,